

KLEIN KLEIN KLEUTERTJE

M.J. Arlidge bij Boekerij:

Met Helen Grace:
Iene miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein kleutertje
In de maneschijn
Nog lange niet
Niemand zeggen
Twee kleine visjes

Met Adam Brandt:
Kom je spelen?

M.J. Arlidge

**KLEIN
KLEIN
KLEUTERTJE**

De wraak van een gekwetste vrouw
zal genadeloos zijn...

Eerste druk 2018
Achttiende druk 2022

ISBN 978-90-225-8743-0
ISBN 978-90-225-9570-1
ISBN 978-94-023-1068-9 (e-book)
ISBN 978-90-528-6113-5 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Love Me Not*
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2017 M.J. Arlidge
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

07.05 uur

Er hing een bloedrode gloed boven Southampton. Het was een frisse herfstochtend, de rijp lag nog ongerept op de grond, maar er gleed een warm licht over de stad op het moment dat de zon boven de horizon kwam. Het was een schitterend gezicht en Sonia Smalling glimlachte ingetogen terwijl ze over de verlaten landweg reed. Op dagen als deze was je blij dat je leefde.

Sonia werkte al bijna tien jaar in Southampton, maar had er nooit willen wonen. Ze gaf de voorkeur aan het rustige tempo van het dorpsleven. Ze woonde in de buurt van Ashurst aan de rand van New Forest en vond het heerlijk om de honden bij het ochtendgloren uit te laten. Haar man Thomas ging vaak mee en de jongens zo nu en dan ook, als ze ze hun bed uit kreeg. Met de zon laag aan de hemel zou het schitterend zijn om met haar twee rode setters over de smalle bospaden te banjeren, maar Sonia had daar vanmorgen helaas geen tijd voor. Vandaag begon een nieuwe groep kinderen en ze wilde vroeg op kantoor zijn zodat alles soepel verliep.

Het was geen vervelende rit ondanks de onvermijdelijke drukte op de A336 en als Sonia over landweggetjes als deze zoefde, was ze volmaakt gelukkig. De radio was afgestemd op haar favoriete zender, de verwarming loeide en ze genoot van het gegrom van

haar nieuwe Audi. Geheel tegen haar zuinige aard in had ze niet het basismodel gekozen, maar haar spaargeld aan de sportuitvoering verbrast. ‘Geld moet rollen,’ had ze tegen haar verbaasde echtgenoot gezegd.

De weg voor haar lag er verlaten bij en dus gaf ze stevig gas. Ondanks de vorst hadden de banden een goede grip op de weg en de auto raasde verder. Ze keek op de klok – 07.05 uur – en constateerde dat ze nog eerder dan anders op haar werk zou zijn. Dan hield haar baas in elk geval z’n mond.

Ze keek weer voor zich en verstijfde. Een vrouw stond midden op de weg te schreeuwen en te zwaaien. Intuïtief trapte Sonia op de rem, maar ze wist al dat het te laat was – ze zou de vrouw raken en dan was het haar schuld omdat ze te hard had gereden. In die paar kostbare tellen zag ze het helemaal voor zich – de gruwelijke klap, het verbrijzelde lichaam – maar tot haar grote verbazing kwam de auto een paar centimeter voor de doodsbanne vrouw plotseling tot stilstand.

Sonia bleef doodstil zitten, haar hart ging tekeer en haar hoofd bonsde.

De vrouw rende om de auto heen en bonkte op het raam. ‘Alsjeblieft, help me. Je moet me helpen.’

Sonia draaide haar kant op en probeerde te begrijpen wat er gebeurde. De vrouw droeg een cargobroek en een overjas. Door het open vizier van haar helm zag Sonia een straaltje bloed langs haar slaap omlaag lopen.

‘Mijn vriend is onderuitgegaan op z’n motor. Hij beweegt niet...’

Sonia keek over de weg en kreeg haar tweede schok van die ochtend. Voor hen lag een verwrongen motorfiets en daarnaast lag iemand roerloos op de weg.

De vrouw stond wanhopig te huilen en te trillen, dus gebarde

Sonia dat ze een stap naar achteren moest doen, waarna ze haar gordel losmaakte en uitstapte. Sonia was zelf ook nog behoorlijk geschrokken, maar omdat ze een EHBO-cursus had gedaan, was het haar plicht te helpen. Ze keek achterom om te zien of de weg vrij was en rende toen naar de man, terwijl ze een schietgebedje deed dat zijn verwondingen niet al te erg waren. Ze had al veel gezien in haar leven, maar er was nog nooit iemand doodgegaan waar ze bij was.

‘Kun je me horen?’ Sonia ging op haar knieën op het koude asfalt zitten en rolde de man voorzichtig op z’n rug. Zijn vizier was gebarsten, zijn ogen zaten dicht en Sonia vreesde het ergste.

‘Is alles goed met hem? Is het goed met hem?’

Sonia negeerde de hysterische vriendin en tilde zijn hoofd van de grond. Hij was nog warm, dat was al iets, maar hij reageerde niet en zijn hoofd voelde zwaar in haar hand.

‘Alles komt goed,’ zei ze tegen de gewonde man. ‘Maar zeg iets tegen me.’

Geen reactie.

Sonia probeerde het vizier omhoog te doen, maar daar zat geen beweging in. ‘Kun je me horen?’

Nog steeds niets, dus vroeg ze het nog eens, luider.

‘Kun je horen wat ik zeg...’

Zijn ogen schoten open en keken haar recht aan. ‘Luid en duidelijk, schat.’

En hij ramde zijn vuist in haar gezicht.

2

07.08 uur

Het was donker en mistroostig in de ondergrondse parkeergarage. Straks zouden de eerste yuppen er met hun auto's doorheen scheuren, maar op dit tijdstip was het er doods en niet erg uitnodigend met alleen het licht van de flikkerende tl-buizen. Helen Grace vormde een eenzame figuur die over het met olie besmeurde beton liep, terwijl het fluorescerende licht over haar motorpak danste.

Snel liep ze naar haar nieuwe motor die in volle glorie in vak 26 stond. Helen was geen extravagant type, maar had zichzelf verwend na haar recente ellende. Vanwege haar onterechte arrestatie en gevangenschap had ze een fiks compensatiebedrag gekregen en ze had ervoor gekozen het uit te geven. Het merendeel had ze aan een plaatselijke liefdadigheidsinstelling voor kinderen geschonken, maar met de rest had ze één enkele aankoop gedaan: een nieuwe Kawasaki Ninja.

Ze was blij dat hij haar vanmorgen gezelschap hield. De gevangenis had haar niet gebroken, maar had wel diepe sporen nagelaten. Slapen kostte moeite en de stilte van haar appartement op de bovenste verdieping was verstikkend. Als ze eindelijk toch in slaap viel, werd ze getergd door gruwelijke nachtmerries. Dan bevond ze zich weer in haar cel, bang en wanhopig. Soms trokken

de geesten van Holloway aan haar voorbij; de vermoorde gevangenen die Helen verweten dat ze hen niet had gered. Andere keren was het haar zus Marianne die verscheen en haar smeekte om haar te vergezellen in de dood. Niet zoals Helen zich haar graag herinnerde, maar zo gruwelijk als ze op het eind was – met een kogelgat in haar voorhoofd dat glinsterde van het bloed.

Helen werd dan verward en badend in het zweet wakker en de angst bleef hangen, lang nadat de afschuwelijke beelden waren verdwenen. Ze had zich in haar kleine appartement altijd prettig gevoeld, maar negen maanden na haar vrijlating deed het nog vaak nietig en zelfs benauwend aan. Helen wist dat het allemaal tussen haar oren zat, dat haar gezellige thuis altijd haar toevluchtsoord was geweest, maar haar onrustige ademhaling en het bonzen van haar hart als ze opschrok uit deze koortsachtige dromen, kon ze niet negeren. Ze had nog geen totale paniekaanval gehad, maar had het idee dat dat een kwestie van tijd was, dus wanneer ze het gevoel kreeg dat het haar te veel werd, vluchtte ze. Naar de parkeergarage en haar motor. Alleen als ze op haar motor reed, trok dat duistere gevoel een beetje weg.

Ze was niet langer een gevangene, maar soms moest ze gewoon wég. Daarom keek ze uit naar de dageraad, het moment waarop de nieuwe dag op haar lag te wachten. Ze haalde de motor van de standaard, wachtte tot de slagboom omhoogging, gaf gas en scheurde vanuit de duisternis het licht in.

3

07.09 uur

Zo snel ze kon, kroop ze naar achteren over het asfalt. Er zaten schaafwonden op haar benen, haar nagels waren gebroken, maar Sonia ging door, terwijl haar aanvaller dichterbij kwam. Ze was duizelig, de tranen stonden in haar ogen en ze voelde dat er bloed van haar kin druppelde. Het liefst wilde ze hier gaan liggen huilen, maar intuïtief wist ze dat ze door moest. Ze moest bij hem weg zien te komen.

Ze was zo geschrokken toen hij zijn ogen opeens opendeed, dat ze niet had gezien dat zijn vuist op haar afkwam. Te laat was ze zich bewust geworden van het gevaar en een tel later was ze achterovergevallen. Haar neus was gebroken, dat wist ze zeker, en haar achterhoofd voelde ook kleverig. Ze voelde braaksel in haar keel opkomen, maar ze slikte het weg terwijl ze vocht om te ontsnappen.

Ze probeerde zich om te draaien, op handen en voeten weg te kruipen, maar zijn laars kwam hard tegen haar borst en dwong haar nogmaals op haar rug. Ze bleef bewegen, maar werd opeens overweldigd door beelden van wat hij met haar ging doen op dit stille landweggetje – dingen waar ze in de krant over had gelezen, dingen die ze in haar werk was tegengekomen. Ze had zo veel slachtoffers gezien, maar ze had nooit gedacht dat ze er zelf een zou zijn.

Hij lachte. De vrouw ook. Haat golfde door Sonia heen. Ze hadden het recht niet om haar dit aan te doen. Om haar uit haar auto te lokken. Haar te mishandelen. Haar op deze manier te tergen. Ze was een volwassen vrouw met een belangrijke baan, een baan die iets betekende. Ze was ook een echtgenote, moeder...

Plotseling klapte ze met haar rug tegen iets aan waardoor ze uit haar bittere gedachten werd losgerukt. Toen ze zich omdraaide, zag ze dat ze tegen haar eigen auto was gebotst waardoor haar vluchtroute werd afgesneden. Doodsbang draaide ze haar blik naar haar aanvallers die een meter voor haar bleef staan. Hij leek volkomen kalm, ontspannen zelfs. Sonia voelde zich opeens verlamd; zijn rustige houding leek een voorbode voor nare dingen.

‘Ik heb geld...’ hoorde ze zichzelf opeens zeggen. ‘Ik heb geld, creditcards... Neem de auto, als je wilt...’ Met een smekende glimlach gebaarde ze naar de Audi achter zich. Maar de man reageerde niet en staarde haar alleen maar aan.

‘Ik heb sieraden, een diamanten ring, een ketting. Neem ze, je kunt ze verkopen, alsjeblieft... alsjeblieft, laat me gaan...’

De man keek haar nog even aan en schudde toen kalmpjes zijn hoofd. ‘Dat gaat helaas niet...’

Terwijl hij dit zei, haalde hij iets uit zijn jas en wees ermee naar haar. Tot haar afschuw besefte Sonia dat ze naar de afgezaagde lopen van een jachtgeweer staarde. Ze probeerde iets te zeggen, maar kreeg geen lucht en kon alleen maar machteloos aanhoren hoe hij uiteindelijk zei: ‘Dit is het einde, schat.’

4

07.17 uur

De wind raasde over haar heen en rukte aan haar lijf. Helen zat ver boven de maximumsnelheid, maar nam geen gas terug. De weg was verlaten en zij had de controle, over haar machine en zichzelf.

Haar leven was zo ingewikkeld en haar baan zo veeleisend dat deze momenten vroeg op de dag de enige waren die ze voor zichzelf had. Haar vorige baas, commissaris Jonathan Gardam, had kort na haar vrijlating het korps verlaten. Het was een enorme opluchting voor Helen geweest omdat ze hem niet wilde zien, al had ze geen rekening gehouden met de daaropvolgende complicaties. Negen maanden later hadden de machthebbers nog steeds geen opvolger aangewezen, waardoor Helen zijn taken erbij had gekregen.

Vroeger zou ze hier haar schouders over opgehaald hebben en zou ze op haar ondergeschikten steunen om de last te kunnen dragen. Helen was altijd een populaire en effectieve teamleider geweest, maar sinds haar gevangenschap was alles veranderd. Een jaar geleden was Helen door haar eigen team, onder leiding van brigadier Joanne Sanderson, onderzocht en gearresteerd wegens een drievoudige moord. Mogelijk was het met de beste bedoelingen gedaan, maar het had Helen tot op het bot geraakt.

Haar teamleden – mensen die ze had geïnspireerd, aangemoedigd en in sommige gevallen zelfs bevorderd – hadden zich tegen haar gekeerd. Velen van hen werkten nog steeds op het hoofdbureau van politie van Southampton, maar nu kostte het hun moeite om haar recht in de ogen te kijken. Charlie Brooks was de uitzondering – haar vertrouwen in haar vriendin had niet gewankeld – en Helen vond het bijzonder moeilijk om met de rest van het team samen te werken. Ze deden hun werk goed, gingen netjes met haar om, waren zelfs trouw, maar het kostte Helen moeite om ze te vertrouwen omdat ze het verraad nog altijd zo sterk voelde. Misschien had ze ergens anders naartoe moeten gaan, maar Southampton was haar thuis en dus had ze ervoor gekozen om te blijven. Toch begon ze hoe langer hoe meer te twijfelen aan die beslissing.

Dankzij dit soort momenten, als ze over stille landweggetjes kon scheuren en alleen was met de elementen, kon ze het hoofd koel houden. Ze had altijd van snelheid gehouden; snelheid leek de wereld om haar heen te veranderen, alsof die even niet belangrijk was. Ze genoot van het gevoel dat haar motor haar gaf, alsof ze zweefde op...

Hij kwam uit het niets. De zwarte auto kwam bulderend op haar af en was duidelijk niet van plan te stoppen. Helen had maar één seconde om te reageren; ze bracht haar lichaam omlaag, rukte het stuur naar rechts en slaagde erin een aanrijding te voorkomen, al scheelde het maar een haar. De auto scheurde langs en de drukgolf bracht haar verder uit balans, waardoor de motor slingerend de berm naderde. Ze kon elk moment vallen, maar kneep in haar rem en trapte haar linkervoet omlaag, al was het op hoop van zegen. De motor schokte en schudde, en de banden piepten over het asfalt voordat ze uiteindelijk vlak voor de berm tot stilstand kwam.

Woedend keek Helen over haar schouder naar de auto die in de verte verdween. Het interesseerde de chauffeur kennelijk totaal niet dat hij bijna een ongeluk had veroorzaakt. Helen keerde de motor om achter de dader aan te gaan, maar op hetzelfde moment werd ze door iets tegengehouden. Vanuit haar ooghoek zag ze in de verte iets op de weg liggen. In eerste instantie ging ze ervan uit dat het waarschijnlijk een das of een vos was, platgereden door de roekeloze automobilist, maar toen ze zich omdraaide om beter te kijken, besepte Helen dat het een vrouw was die op haar rug midden op de weg lag.

Helen aarzelde geen moment; ze keerde de motor nogmaals en reed snel naar haar toe. Binnen enkele seconden had ze de afstand overbrugd; ze sprong van haar motor en rende naar de vrouw. Zodra ze haar helm had afgezet, bukte Helen zich om de gewonde vrouw te helpen, wier gezicht onder het bloed zat.

‘Het is goed. Ik ben van de politie. Ik kom je helpen,’ zei Helen zacht. Ze tilde het hoofd van de vrouw met één hand op en haalde met haar andere hand haar portofoon tevoorschijn.

De vrouw probeerde iets te zeggen, maar in plaats van geluid golfde er een grote hoeveelheid bloed uit haar mond. Ze dreigde erin te stikken en Helen hees haar een stukje overeind om de druk op haar luchtpijp te verminderen. Zodra ze dit deed, sloeg haar hart over. Voor het eerst zag ze de verwondingen van de vrouw goed en ze besepte dat er een enorm gat in haar borstkas zat. Dit was geen verkeersongeval.

Helen bleef haar rustig vasthouden en vroeg om assistentie, maar wist dat het een verloren zaak was. De verwondingen van de vrouw waren te ernstig – Helen had haar te laat gevonden. De vrouw klampte zich aan het leven vast en probeerde iets tegen haar te fluisteren. Ze tilde haar hoofd op, terwijl haar bloederige lippen een onverstaanbaar woord probeerden te vormen. Plotse-

ling viel haar hoofd naar achteren en zakte ze ineen. Helen bleef haar vasthouden, maar de strijd was gestreden.

De vrouw was dood.

5

07.21 uur

Haar koffie was drab en haar carrière ook. Emilia Garanita zat voorovergebogen achter haar bureau en staaarde naar het scherm, maar was niet in staat de puf te vinden om het saaie artikel waar ze mee bezig was af te maken. Het was vroeg, maar de redactie van de *Southampton Evening News* liep snel vol en het werd steeds rumoeriger toen alle journalisten aan het werk gingen. De meeste mensen vonden het een gemoedelijke sfeer, opwindend zelfs, maar zij niet.

Als iemand haar een jaar geleden had gezegd dat ze hier weer zou zitten, had ze diegene hartelijk uitgelachen. Na haar primeur over de beruchte sm-moorden die rechtstreeks had geleid tot de veroordeling van Helen Grace was ze op een holletje naar Londen vertrokken om het daar te gaan maken. Er lag een schitterende toekomst op haar te wachten... totdat bleek dat ze op het verkeerde paard had gewed. Soms wenste Emilia dat ze de onbedwingbare inspecteur van politie nooit had ontmoet.

Het werk voor de kwaliteitskranten was opgedroogd en kort daarna hadden de roddelbladen ook genoeg van haar gekregen. Toen zij de enige bron was over Helen Grace' leven in de gevangenis had iedereen met haar willen praten, hadden ze gretig haar artikelen gepubliceerd waarmee Grace' goede naam kapot werd

gemaakt, maar toen bleek dat de politievrouw volkomen onschuldig was, had iedereen Emilia direct laten vallen.

Ze was in de hoofdstad gebleven zolang ze geld had, maar haar broers en zussen woonden allemaal nog in Southampton en waren financieel van haar afhankelijk, dus had ze zich genoodzaakt gezien om terug te gaan en haar oude redacteur te smeken haar haar oude baan terug te geven.

‘Schiet het een beetje op met dat artikel?’

Emilia draaide zich om en zag dat haar baas vanuit de deuropening van zijn kantoor naar haar stond te staren.

‘Bijna klaar,’ antwoordde Emilia, die hem heimelijk vervloekte.

Natuurlijk had hij haar haar oude baan niet teruggegeven, want die was al vergeven. Maar hij had iets anders voor haar gevonden – een veredelde stageplek – zodat hij zich kon verkneukelen over haar falen. Haar opvolger kreeg alle sappige misdaadverhalen, terwijl zij genoeg moest nemen met artikelen over buurtwachten en particuliere beveiligingsdemo’s. De kopij op haar beeldscherm ging over een recente graffitigolf in Southampton; niet iets waar het hart van de lezers, of dat van Emilia, sneller van ging kloppen.

Haar redacteur tikte aanstellerig op zijn horloge en trok zich toen terug in zijn kamer. Hij wist dat ze moeite had met het artikel en wilde haar dat nog even fijntjes laten merken. Ze wachtte tot hij zijn deur had dichtgedaan en deed haar oordopjes toen weer in. Niet alleen zodat haar collega’s haar niet zouden aanspreken, maar ook voor haar eigen vermaak. Ze had nog niet zo lang geleden de frequentie van het politiekanaal ontdekt en luissterde ernaar, terwijl ze probeerde te bedenken welke woorden ze kon gebruiken om haar doodsaaie artikel af te ronden. Niet dat het hielp, want eventuele spannende aanwijzingen mocht ze toch

niet onderzoeken, maar het bood haar wel de gelegenheid om haar opvolger van zijn stuk te brengen door tussen neus en lippen door iets te zeggen over actuele gebeurtenissen waar hij nog niets van wist. Er was vanmorgen niet veel radioverkeer; het leek wel of er niets te beleven viel in Southampton. Emilia vroeg zich net af of ze een derde kop koffie zou nemen, toen ze iets hoorde waardoor ze doodstil bleef zitten.

‘Alle eenheden naar Barton Lane. Dodelijke schietpartij. Onbekende dader nog op vrije voeten...’

Emilia zette de radio niet eens uit, ze rukte haar oordopjes uit en ging ervandoor.

6

07.44 uur

‘Ze is getrouwd.’

Rechercheur Charlie Brooks staaarde naar het verminkte lichaam. Ze was de stad door gescheurd om de plaats delict zo snel mogelijk veilig te stellen. Belangrijk bewijsmateriaal kon verloren gaan door slordig politiewerk; Charlie was heel voorzichtig naar het lichaam gelopen en had direct de dikke gouden ring om de vierde vinger opgemerkt.

‘Haar naam is Sonia Smalling.’ Helen kwam naast haar staan en gaf Charlie een transparante bewijszak. Daarin zaten een tas, een telefoon en een keycord met daaraan het werkpasje van het slachtoffer. ‘Ze is getrouwd, moeder van twee kinderen en werkt voor de reclassering in Totton.’

Een beeld van haar eigen kind – eigenzinnige peuter Jessica – kwam in haar op, maar Charlie duwde het weg. Ze was erg geschrokken van het lichaam van de arme vrouw, maar moest zich nu op haar werk concentreren.

‘Hoe is ze hier terechtgekomen?’

‘Volgens de Dienst Wegverkeer heeft ze een zwarte Audi A3. Die staat hier niet, maar ik werd zojuist bijna overhoop gereden door eentje die bij de plaats delict wegscheurde. Ik heb het doorgegeven aan de researchkamer, dus maar even afwachten waar die mee komen.’

‘Waar woont ze?’

‘In Ashurst.’

‘Dan ligt dit op de route naar haar werk,’ zei Charlie, die in gedachten de kaart voor zich zag.

‘Waarschijnlijk.’

‘Wat is er dan in vredesnaam gebeurd?’

Helen draaide zich om, liep weg en gebaarde dat Charlie haar moest volgen. Charlie staaarde nog even naar het lichaam en kwam toen in beweging. Helen wees naar een team van de technische recherche rond een motor die een paar meter van de weg in de bosjes verborgen stond.

‘Die is gisteren in het centrum van Southampton gestolen en heeft behoorlijk wat schade.’

‘Waar denk je aan? Een ongeluk? Ruzie?’

‘Mogelijk...’ antwoordde Helen, al klonk ze niet overtuigd.

‘Een beroving?’

‘In dat geval was het erg amateuristisch. Haar geld, telefoon en creditcards lagen er nog...’

‘Een carjacking?’

De twee vrouwen keken elkaar aan. Het was de meest logische verklaring, maar zoiets was in Southampton nooit eerder voorgevallen.

‘Misschien was het een gerichte aanval,’ ging Charlie verder. ‘Als ze bij de reclassering werkt...’

‘Dat is een mogelijkheid, maar ze werkt met winkeldieven en spijbelaars, niet met gewapende moordenaars.’

Charlie draaide zich om en keek weer naar het lichaam, alsof Sonia Smalling de antwoorden kon geven, maar de vrouw was nu aan het zicht onttrokken en lag onder een haastig opgetrokken tent. De redenen voor deze meedogenloze moord waren al even goed verborgen; zo’n brute schietpartij op een stille landweg tart-

te elke vorm van logica en ervaring. Het riep ook een aantal on-aangename vragen op voor Charlie en de rest van het team.

Hoe was de moordenaar aan het wapen gekomen? Wat was zijn motief? En, veel belangrijker: waar was hij nu?

7

07.59 uur

Hij trommelde met zijn vingers op het stuur terwijl hij voor het stoplicht stond. Ze waren vlot Southampton binnengereden, maar kwamen nu in de ochtendspits terecht en stonden bij de Charlotte Place-rotonde tussen kantoormedewerkers en lekkere jonge moeders in hun dure bakken. Hij droeg handschoenen en genoot van het gevoel van leer op leer terwijl hij met zijn vingers op het met de hand gestikte stuur tikte. Toch had hij haast. Hij was geen geduldig type. ‘Moet je die freaks zien.’ Een grote, zilvergrijze SUV was naast hem komen staan. Een Slavisch uitziende vrouw, amper volwassen, zat achter het stuur. Achter haar zaten haar pupillen: twee jongetjes die ieder naar een scherm staarden, allebei oordopjes in. ‘Stelletje godvergeten zombies...’

Alsof hij zijn afkeur kon voelen, wierp een van de jongetjes een blik opzij en keek de man recht aan. Hij staaarde terug en het kind wendde zijn blik snel af, geschrokken van de vijandige uitdrukking. Grinnikend richtte hij zijn aandacht weer op de anderen in de rij: mannen in pak, vrouwen in mantelpakjes, gestreste moeders, nanny’s die het allemaal geen reet interesseerde – stuk voor stuk opgaand in hun dagelijkse sleur, zich totaal niet bewust van hun omgeving. Wat zouden ze denken als ze konden zien wat hij zag? Een paar jachtgeweren naast zijn voeten, vakkundig afge-

zaagd, klaar voor actie. Zouden ze gillen? Zouden ze wegrennen? Of zouden ze vragen of ze een selfie mochten maken?

‘Stelletje sukkels...’ beaamde zijn metgezel, terwijl ze in het dashboardkastje rommelde en een half rolletje pepermuntjes en een beduimelde stratengids tevoorschijn haalde. Ze deed het raampje omlaag en smeed ze op straat, tot zichtbaar ongenoegen van de bejaarde in de auto naast haar.

De man keek de andere kant op; zijn aandacht werd getrokken door iets langs de kant van de weg. Een verkeerscamera aan een lantaarnpaal stond op dit drukke deel van de weg gericht. Het leek net of die op hem was gericht, alsof alleen dat ding besepte wie hier braaf stond te wachten. De man staarde er ingespannen naar en vroeg zich af wat de camera kon zien. Kon die hem zien? Haar? Hoe goed wáren die camera’s eigenlijk?

Hij was niet iemand die altijd het middelpunt wilde zijn. Hij kende veel mensen die wel zo waren, maar dat was nooit zijn ding geweest. Vroeger zagen mensen hem alleen als er iets fout was gegaan, als hij ergens voor was opgepakt. Maar nu, voor het eerst, was hij blij met de aandacht.

Hij leunde opzij, keek recht in de camera, bracht langzaam zijn arm omhoog en stak zijn middelvinger op, zodat die recht naar de lens wees. Hij had heel lang in de schaduw geleefd, was genegeerd door een harteloze, misleide wereld, maar daar ging verandering in komen.

Binnenkort wist iedereen wie hij was.

8

08.01 uur

‘**H**ebben we al iets?’

Brigadier Sandersons stem galmde door de recherchekamer, waarop rechercheur Edwards van zijn scherm opkeek.

‘Nog niets,’ antwoordde hij somber.

‘Hebben agenten in uniform iets gezien?’

‘Genoeg Audi’s, maar niet degene die we zoeken. Weten we zeker dat de dader de stad in gaat? Zou hij de auto niet ergens gedumpt hebben en ervandoor zijn gegaan?’

‘Dat zou ik nou graag van jou willen horen,’ was Sandersons weerwoord, en ze liep in de richting van Helens kamer.

Het telefoontje was even na 07.20 uur binnengekomen. Sanderson was nog thuis geweest, maar was in recordtijd naar het hoofdbureau van politie gereden. Helen was al op de plaats delict, Charlie was daar regelrecht naartoe gegaan en dus was Sanderson de hoogste rechercheur Moordzaken in het gebouw. Snel was ze naar het onderzoeksteam Zware Misdrijven op de zevende verdieping gelopen om het onderzoek te starten, de standaardprocedure bij een ernstig misdrijf.

Edwards was er al, evenals McAndrew, en steeds meer politie-medewerkers druppelden binnen. Iedereen voelde aan dat dit een grote zaak was, al was het alleen maar omdat de schutter nog op